

Sukuseuran matkalla Karjalaan keväällä 2017

Sukujuhla Wiurilassa

Metsäpirtin Peltosten vuosittainen tapaaminen järjestettiin tällä kertaa historiallisessa Wiurilan kartanossa Halikossa 02.09.2017. Kartanon juhlasaliin kokoontui noin 60 sukuseuran jäsentä. Ilahduttavaa oli että joukossa oli tuttujen ihmisten lisäksi myös ensikertalaisia. Puheensorinaa riitti kun vaihdettiin kuulumisia ja tutustuttiin uusiin sukulaisiin.

Päivä alkoi tutustumisella Wiurilan kartanon historiaan. Oppaanamme toimi kartanon emäntä Anne Marie Aminoff. Saimme kuulla Wiurilan kartanon historiasta ja sen jälkeen katsastimme Wiurilan hevosvaunumuseon. Museokierroksen jälkeen oli kahvin ja piirakoiden aika. Aamukahvin yhteydessä saimme nauttia Taina Saarisen leipomia herkullisia karjalanpiirakoita.

Kokouksen alkuun vihittiin uusi puheenjohtajan nuija käyttöön. Varsinaisen kokouksen ja lounaan jälkeen alkoi sukujuhlan ohjelmaisuus. Iltapäivän alkuun pääsimme nauttimaan upeasta musiikkiesityksestä. Esiintyjänä toimi Koironan Kollektion pelimannihtye. Heidän erityisosaaminen on Kannaksen karjalainen kansanmusiikki. Tämän jälkeen saimme kuunnella muistoja Metsäpirtistä. Salli Rastaa kertomana tarinat menneestä elämästä Metsäpirtissä oli erittäin mielenkiintoista kuultavaa. Osa kertomuksista nauratti ja osa sai mielen herkistymään, erityisesti tarina evakkomatkalta lähtemisestä oli koskettava.

Ohjelmaa riitti mutta lähes kaiken saimme vietyä läpi suunnitelman mukaisesti. Kahvin jälkeen olimme pyytäneet puheenvuoron Tuomo Lekkerimäeltä joka tuli kertomaan kantakorteista ja sotapäiväkirjoista. Monet meistä eivät välttämättä tiedä mitään isien ja isoisien sotavaiheista juuri mitään. Kantakortin tilaamalla ja sotapäiväkirjoja tutkimalla voi pienellä vaivalla selvittää sotahistoriaa omasta lähipiiristä.

Seuraava ohjelmanumeromme käsitteli vuoden 1918 tapahtumia Metsäpirtissä. Ilmi Pesosen hieno esitelmä johdatti kuulijat osittain vaiettuun tapahtumiin itsenäisyytemme alkuvaiheilla. Kansakunnan

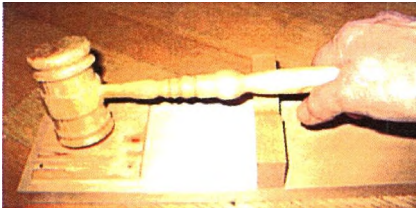
kipupisteistä ei pitkään aikaan haluttu pitää ääntä, mutta onneksi ajat ovat muuttuneet ja aiheesta on nyt myös paljon kirjallisuutta saatavilla.

Perinteitä noudattaen järjestimme arpajaiset, palkintoja oli tarjolla hyvin ja arvat kävivät kaupaksi. Tilaisuuden lopussa laulettiin yhteisäänin Karjalaisten laulu. Juhlan jälkeen kokoontui yhdistyksen uusi hallitus. Puheenjohtajana ansiokkaasti toiminut Leni Knutar jätti hallituksen vetovastuun. Onneksemme Leni suostui jatkamaan hallituksen varajäsenenä. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Kirsi Kiuru.

Lämpimät kiitokset kaikille sukujuhlaan osallistujille ja erityiskiitokset puhujille ja esiintyjille. Ensi vuonna taas tavataan!

Marko Vähämäki

Puheenjohtajan nuija

sukuseuran jäsenet huusivat sukuseuralle. Nuijaa pääsi ensimmäisenä sukukokousten

pitkäaikainen puheenjohtaja Pauli Kruhse. Sukukokouksessa otimme käyttöön upouuden puheenjohtajan nuijan. Metsäpirtin pitäjäjuhlassa kesällä 2017 Tampereella huuto-kaupattiin viisi oppilastyönä Metsäpirtin hautausmaan koivusta tehtyä nuijaa. Paikalla olleet

yhden Metsäpirtin Peltosten kopauttamaan

Nuijan myötä haluan kiittää menneistä vuosista ja luovuttaa ilolla sukuseuran puheenjohtajuuden Kirsi Kiurulle.

Leni Knutar

Kävinpä Karjalassa

Reissu suvun juurille on mielessäni ollut tekeillä monta vuotta. Tähän mennessä Karjalankannas on ollut kangastus, maa rajan toisella puolen. 26 kanssamatkustajan kanssa lähdimme matkaan helatorstaiamuna Peltosten suku-seuran järjestämälle matkalle.

Venäjältä on aiemmalta reissulta jäänyt mieleen se vihreä ja villi pöpelikkö, joka reunusti suurta osaa rautatiestä Pietarista Moskovaan. Villisti rehottava maa, joka kesällä puhkeaa vehreään kukkaan. Mannerilmasto, joka kesällä porottaa ja talvella pakastaa. Kannas on tästä erilainen. Metsäpirtin Saaroisten kylä oli avara ja aaltoileva maisema. Rantaa kohti taivaltaessa puhalsi kevyt tuuli. Ja yhtäkkiä se olikin siinä, koivujen lomassa.

Paikasta ei voinut erehtyä. Mummoni maalasi aikoinaan, muistista, lapsuudenkotinsa pihapiiriä esittävän taulun. Talo, sen edessä aita,

ja sen ympärillä koivut. Paikka oli silmiinpistävän tutun näköinen, vaikka taloa ei lähes kahdeksaan vuosikymmeneen siellä ole ollut. En väitä käyneeni siellä unissani, mutta tuntui hieman kuin olisin sadusta tuttuun maisemaan astellut.

Harmittelin vähän, etten ottanut maihinnousukenkiä jalkaan. Lenkkarit kastuivat kostealla metsämaalla. Teki mieli tutkia paikkaa metri metriltä, oppia tuntemaan se ja ryhtyä etsimään perustuskiviä, vaikka ne joku sieltä varmaan oli jo aikoja sitten vienyt. Pidimme äidin kanssa tauon, muu ryhmä jatkoi matkaansa rantaan. Aiemmin niin tummat pilvet alkoivat rakoilla.

Jatkoimme taivallusta Saaroisten kylän rantaan katsomaan aallonmurtajaa. Kävelin sen päähän omin päin. Laatokan laineet olivat lempeällä tuulella. Valokuvista näkyy kirkas taivas ja sen peilikuva sinertävässä vedessä. Palatessani äiti oli tiputtanut linssisuojaus aallonmurtajan harmaiden kivien väliin. Se jäi sinne, tulevien sukupolvien löydettäväksi.

Matkalla takaisin bussille, kun jälleen ohitimme vanhan pihamaan, äiti vielä poimi pari kulleroa talteen isotäti Annikille. Niitä vaarilla oli tapana poimia mukaansa kotiin mummulle. Ne kun muistuttivat tutusta pihapiiristä. Aurinko lämmitti ja tuuli suhisi koivujen lehdissä. Bussilla odottivat samppanja ja makkara - Saaroisten vierailun lisäksi juhlistettiin erään matkatoverin vuosipäiviä.

Matkalta jäi mieltä kiehtomaan nykypäivän Kannaksen ruosteinen rosoisuus. Venäjä on sattumien summa, kukkivien soramonttujen maa. Kannaksella sen lisäksi kaikuvat evakkolaisten menneisyyden äänet, heidän elämiensä jättämät varjot. Tilalla on uutta elämää, mutta sen rytmi ja järjestys on meille vieras. Suomalaisten san-

karihautojen ohella minua kiehtovat evakkojen maille rakennetut neuvostobetoniset laatikot, joista sähköjohdot roikkuvat kuin sitomattomien kenkien nyörit. Halkeamaisillaan olevilla parvekkeilla roikkuvat pyykki ja ikkunoissa hämmöttävät kulahtaneet pitsiverhot. Kannaksesta ehtii nähdä paljon vajaan neljän päivän aikana.

Mieleen painui myös vahvasti eloisan porukamme tunnelma. 26 matkatoverin avarakatseisuus sykähdytti, sillä kanssamatkustajieni asenne oli lämmin ja avoin. Kannaksenmatkailun veteraanit, matkanjohtajamme Ilmi ja kuljettajamme Antti, sekä kyytiin nousut oppaamme Valentina, taustoittivat tarinoillaan ja loivat henkeä. Karjalan nykymenoja siinä yhdessä ihmeteltiin ja pohdittiin, mutta kiihkoilulle ei jätetty sijaa. Illalla nukutti hyvin, kun oli koko päivän matkannut aistit avoimina.

Matka onkin pyörinyt päässä nyt toista viikkoa, kotiinpaluusta lähtien. Kun ruotsalaiset kollegat kysyvät mitä kuuluu (tähän vastataan aina ruotsissa että "det är bra", ellei nyt juuri hautajaisista olla tulossa), niin vastaan, että kävinpä Karjalassa. Ja yllätyksekseni tästä onkin hyvää jutun juurta riittänyt. Tosin ruotsalaisille pitää alkuun opettaa, mikä on Laatokka.

Viikko kotiinpaluun jälkeen olin erään ystävän syntymäpäiväjuhlassa. Päädyin juttusille naapurin pariskunnan kanssa, ja osoittautui, että vaimon isoäiti oli Suomesta kotoisin. Jaa, niin mistä? No Käkisalimesta. Siitä sitten taas riitti puhuttavaa. Laatokka

etsittiin esille kännykän kartasta. Viitisenkymmentä kilometriä linnuntietä Käkisalimesta Metsäpirttiin. Sille kilisteltiin. Reissu - siis se vielä tekemätön - oli kuulemma ollut mielessä monta kertaa.

Valter Vilkkö

Kirjoittaja on äitinsä puolelta Saaroisten kylän Hyytiöiden sukua. Peltosiakin löytyy sukupuusta. Kirjoittaja on asunut suurimman osan aikuisiästään Ruotsissa.

Suomi 100[€]

Lyhennetty versio sukukokouksessa 2.9.2017 esitetystä.

Vietämme Suomen juhlavuotta monin eri tavoin. Maan itsenäistymistä edeltävä vuosi ja sen ensimmäiset vuodet eivät juhlimiseen innostaneet. Silloin elettiin karua aikaa, jota vasta viime vuosina on alettu tutkia ja traagisista tapahtumista on avauduttu kertomaan. Hyvä niin. Väinö Linnan "Täällä Pohjantähden alla" sai turhan kauan odottaa historiantutkijoiden analyysijä.

Vaikka vuonna 1914 alkanut ensimmäinen maailmansota ei aluksi suoranaisesti koskettanut Suomen suuriruhtinaskuntaa, niin se loi levottomuutta varsinkin Venäjän rajan tuntumassa ja vaikutti maan talouselämään. Osa ruokaviljasta oli tuohon aikaan tuotu edulliseen hintaan Venäjältä. Mutta sota vaikeutti kuljetuksia ja rajan pinnassa kaupankäyntiä Pietarissa. Vuonna 1917 viljan tuonti romahti vehnän osalta runsaaseen kymmeneen prosenttiin ja ruistakin tuotiin enää vajaa puolet entisestä määrästä. Nälänhätä uhkasi ja pulaa alkoi olla kaikista elintarvikkeista. Kannaksen kaakkoiskulmasta oli Viipuriin pitkä matka. Oli eletty Pietarin varassa. Voinee sanoa, että yksityisestä ulkomaankaupasta oli tullut useille perheille kannattava lisäansio. Kaikki mikä kotitalouksista liikenä, vietiin ennen rajan sulkeutumista Pietarin kyltymättömille markkinoille ja siellä oli käyty myös töissä.

Elämä muuttuu

Sitten tuli muutos. Metsäpirttiläinen Eeva Pauku-Tuominen muistelee: "Maaliskuun lopulla 1917 isä lähti varhain aamulla ajamaan maitokuormaa Pietariin. Rajanylityspaikka oli Raudun Sirkiänsaarella. Rajanvartija sanoi, että Venäjän puoleisella rajaa oli ollut epäilyttävää liikehdintää. Isä ei ajanut kuormaa suoraa rajan

yli, vaan jätti sen Suomen puolelle ja meni jalkaisin katsomaan mikä oli tilanne. Venäläiset pidättivät isän, vaikka olivat aivan tuttuja miehiä. Sitten he kuitenkin sanoivat, että hae vaan kuorma tänne, eivät he mitään tee ja päästivät isän menemään.

Kun isä tuli Suomen rajalle, hän päätti olla menemättä enää kuormineen Venäjän puolelle. Kun hevosen pää oli Venäjälle päin, hän otti itse ohjakset ja sanoi rajamiehelle, että ”käyhä reen kolkkaa kii” ja pyörähytti hevosen takaisin päin. Itse hän kävi reen sepiin maitokuksinoitten eteen kyyryyn ja alkoi ajaa minkä hevosesta lähti. Venäläiset ampuivat perään, mutta eivät osuneet hevoseen eivätkä kuormaan.”

Venäjällä maaliskuussa 1917 tapahtunut vallankumous, jonka seurauksen tsaari luopui vallasta, vaikutti monin tavoin rajan lähellä asuviin. Metsäpirtin kirkkoherra J.K. Sakkista on haastateltu Vapaussodan rintamamiesten muistelemiin. Hän kertoi, että maaliskuussa vuonna 1917 kirkkoa pyydettiin kansalaiskokouksen pitopaikaksi, mutta hänen näkemyksensä oli, että kokoukset pidetään toisaalla ja jumalanpalvelukset kirkossa. Kokous pidettiin vaikka ei kirkossa ja siihen saapui arviolta 500 ihmistä. Kokouksessa vaadittiin kieltolain lisäksi melko moderneja asioita kuten kirkon erottamista valtiosta ja tarpeettomien virkamiesten erottamista. Myös yleisestä järjestyksestä pitäjässä oltiin huolissaan.

Varustautumista

Koska Suomen suuriruhtinaskunnan sotaväki oli lakkautettu vuonna 1901, niin olojen huolestuttamina nuoret miehet alkoivat hakeutua sotilaskoulutukseen Saksaan. Myös Karjalankannakselta yritettiin värvätä miehiä. Metsäpirtissä vaikutti värvärinä, ylioppilas Santeri Viskari, jonka yritykset jäivät tuloksettomiksi.

Syksyllä 1917 alkoi suojeluskunta-aate levitä pitäjään, kun kirkonkylän kansakouluun opettajaksi tuli Viskarin luokkatoveri Kaarlo Sihvo. Jääkäri Haikonen aloitti Metsäpirtissä harjoitukset 20.9. kirkonkylän nuorisoseuran talossa. Tilaisuuteen saapui 200 miestä. Tämä jäi ainoaksi yleiseksi harjoitukseksi. Mukana oli aluksi myös sosialisteja, jotka kuitenkin vähitellen jäivät pois.

Levottomuuksia alkoi esiintyä siinä määrin, että syksyllä 1917 Metsäpirtissä nimettiin 145 miestä eri osista pitäjää valvomaan järjestystä ja pitämään yövahtia. Tämä oli Metsäpirtin suojeluskunnan alku. Päälliköksi valittiin opettaja Kaarlo Sihvo ja varalle Salomon Susi. Mainittakoon, että suojeluskunnan ensimmäiseen esikuntaan kuului myös liikemies Tahvo Peltonen, joka toimi myöhemmin Metsäpirtin rajakomendanttina Raudun Sirkiänsaarella.

Toiminta alkaa

Metsäpirtistä lähti 21.1.1918 Sihvon johdolla 22 miestä vartiopalvelukseen Hiitolaan, mistä käsin he kävivät hajottamassa ja vangitsemassa punakaartilaisia Käkisalmissa, Parikkalassa, Simpeleellä, Inkilässä ja Kirvussa. Joukko siirtyi helmikuussa Antrean rintamalle ja osallistui siellä Pullilan kylän ja Noskuan taisteluihin. Kolme metsäpirttiläistä ryhmää liittyi myöhemmin Läheniemien joukkoihin ja jatkoi sotimista Kivennavalla ja Terijoella. Taisteluissa saattoivat tietämättään olla vastakkain toisensa tuntevat ihmiset, naapurit, tuttavat jopa sukulaiset.

Suojeluskunnan paikallispuhallikön Simo Suden mukaan Metsäpirtistä osallistui rintamataisteluihin 90 miestä (toisen arvion mukaan 60-70 miestä), 186 miestä piti vartiota Venäjän rajalla sekä 65 miestä toimitti rintaman takana paikallista vartiointia. Lisäksi koko 1918 sodan ajan 60 hevospatrullia toimi päivittäin Raudun rintamalla. Lisäksi siellä oli naisia muonittamassa. Suojeluskunnan joukoista haavoittui 11 ja kaatui 5 miestä.

Metsäpirtissä ei taisteltu, pitäjä oli valkoisten hallinnassa. Kompanianpäällikkö Sihvon mukaan rajavartiokomppania suoritti 30.3.1918 hänen johdollaan yhden hyökkäyksen Venäjän puolelle, Miikkulaisten kylään. Sihvo kertoo raportissaan, että hyökkäysjoukon vangeiksi joutui joukko oman paikkakunnan punaisia, jotka olivat lähteneet asevelvollisuuskutsuntaa karkuun. Vangittuja oli 22 miestä, joista 4 vapautettiin Metsäpirtin suojeluskunnan esikunnassa. Loput vietiin Käkisalmeen, mistä heidät tuotiin takaisin Kiviniemeen. Siellä heidät ammuttiin 8.4. Joukossa oli 7 Saaroisten ja 4 naapurikylän Martinkorholan nuorta miestä. Pelastuneista yksi oli Juho Hinkkanen, Saaroisten työväenyhdistyksen puheenjohtaja.

Hän esitti myöhemmin kalastuskaverinsa Arvi Ahtiaisen haudalla kiitoksen tämän pojalle Pentti Ahtiaiselle siitä, että Arvi pelasti hänen henkensä. Arvi oli mennyt esikunnan kuulustelutilaisuuteen. Kun Juhoa oltiin jo viemässä, Arvi kysyi kuulustelijoilta hädissään kenen kanssa hän sitten kalastaa, jos Juho viedään. Juho säästy. Sodan päätyttyä suojeluskunta ja työväenyhdistykset lakkautettiin. Suojeluskunta sai jatkaa toimintaansa saman vuoden marraskuussa, kyllä työväenyhdistyksetkin mutta huomattavasti myöhemmin.

Sisällissota Raudussa

Miten sitten Metsäpirtissä elettiin nuo vuodet? Rautulaiset hakeutuivat useista kylistä naapuripitäjiin suojaan. Metsäpirtissäkin oli useassa talossa turvaa hakeneita sukulaisia. Arvi Ahtiainen on kertonut muistavansa hyvin, että äiti vei hänet katsomaan ikkunasta miten tykkien suuliekit saivat Raudun suunnalla iltataivaan loimuamaan. Kauanko rautulaiset olivat sukulaisten luona evakossa on jäänyt kirjaamatta. Lehdissäkin tiedot ovat vajavaisia, koska ensimmäisen maailmansodan jäljiltä sensuuri oli vielä voimassa.

Metsäpirtin historiassa todetaan, että Metsäpirtistä pakeni rajan yli Inkeriin noin 200 miestä. Ensimmäiset lähtivät sinne heti sodan alettua, suurin osa vasta kun asevelvollisuuskutsunta alkoi. Useimmat jäivät maatöihin odottamaan sodan loppumista, jotkut liittyivät rajantakaiseen punakaartiin. Kun miehet palasivat, heidät kuulusteltiin. Useat sanoivat lähteneensä rajan yli, koska he eivät halunneet liittyä kumpaankaan osapuoleen. Toisia uskottiin, toisia ei.

Kirkkoherra Sakkinen kertoi haastattelussa, että Raudun valloituksen jälkeisenä sunnuntaina väen kokoontuessa kirkolle jumalanpalvelukseen, nähtiin venäläisten lentokoneiden kaartelevan kirkonkylän yllä. Kirkkoherran sanojen mukaan; "kansa töllisteli sitä ja tiedusteli samalla häneltä mennäänkö kirkkoon". Tähän hän oli vastannut "Lennelköööt mitä me siitä huolimme." Ennen palveluksen alkua koneet olivat pudotelleet pommeja kirkonkylään, mutta niistä ei aiheuttanut vahinkoa. Suvannon seudulla ei ollut juurikaan teollisuutta, Metsäpirtissäkin vain jokunen saha ja mylly. Kalastusaluksissa oli jonkin verran

"vesirenkejä" palkan edestä kalastamassa. Suuria tiloja oli vähän. Työt tehtiin enimmäkseen omin voimin. Työväenaate levisi lähinnä Käkisalmi - Pietari -ratatyömaille muualta tulleen työväen piiristä. Toki aate oli seuduilla jossakin määrin jo vanhastaan tuttu.

Pitäjän vanhin työväenyhdistys perustettiin vuonna 1909 Terenttilään. Toiminta hiipui, mutta huhtikuussa 1917 se käynnistyi uudestaan. Samoihin aikoihin perustettiin Koselassa Metsäpirtin työväenyhdistys ja vappujuhlaan saapui peräti 450 ihmistä. Heistä 50 liittyi yhdistyksen jäseniksi. Syksyllä 1918 työväenyhdistykset lakkautettiin, mutta 1920-luvun alussa ainakin Saaroisissa työväenyhdistyksen toiminta jatkui ja myöhemmin sinne hankittiin oma talo. Saaroista pidettiin pitäjän punaisimpana kylänä.

Sisällissodan (tätä nimitystähän tutkijat nykyään käyttävät, vaikka useat karjalaiset pitävät sitä vapaussotana) aikoihin jo työväenyhdistykseen kuuluminen oli riittävä syy tulla vangituksi ja jopa teloitetuksi.

Aatteiden herättämiä kiihkeitä intohimoja kuvastaa esimerkiksi vielä 1934 tapahtunut välikohtaus. Sakkolasta oli Vilakkalan työväenyhdistyksen näytelmäkerho tullut Saaroisten työväentaloon esittämään Juhannustulilla näytelmää, jossa laukkuryssä esittävä oli pukeutunut punaiseen pitkään paitaan. Joku hyppäsi näyttämölle ja repi paidan riekaleiksi. Seuranneessa kahakassa isänmaallisten johtaja haavoittui ja kuoli myöhemmin sairaalassa. Jälkinäytöksenä eräs yritti polttaa työväentalon, onnistumatta.

Vuonna 1918 sodan seurauksena metsäpirttiläisiä kuoli 49 miestä ja 1 nainen. Punaisia uhreja oli 43, valkoisia 6 ja yhden osapuolta ei tiedetty. Uhreista 41 oli perheellisiä ja heistä 30:lta jäi orpoja. Kaikista uhreista 9 kuoli taisteluissa, 24 teloitettiin, 10 kuoli vammoihin tai heikkouteen, 7 kohtalosta ei ole tietoa. Nämä tiedot koskevat Suomen puolella olleita.

Peltosten sukuun kuuluvia oli myös mukana taisteluissa. Sotasurmat projektin kokoamissa uhrítiedoissa heitä on neljä; Filemon Juhonpoika Peltosen kerrotaan kaatuneen Kivennavalla, Matti Joosepinpoika oli yksi rajan takaa haetuista, hänet mestattiin

8.4.1918, Juho Matinpoka mestattiin kenttöoikeuden päätöksellä ja Juho Heikinpojan tullivartija ampui. Kaikki neljä miestä ovat asiakirjojen mukaan olleet punaisia ja kuuluneet punakaartiin.

Osa punaisista liittyi rajan takana toimineisiin suomalaisiin joukkoihin. Muutama loi merkittävän uran Venäjällä jatkuneissa taisteluissa. Joidenkin tie vei myöhemmin Siperiaan tai ehkä Levosovin hautausmaalle.

Mikä on sitten selitys ja syy näille tapahtumille Metsäpirtin seudulla? Eräs vahva syy on Venäjän vallankumous ja sen aiheuttama yleisesti sekava tilanne sekä rajan takaa kulkeutuneet erilaiset viestit. Rajan sulkeuduttuakin kanssakäyminen tuntuu olleen vilkasta. Metsäpirtissä varsinkin Saaroisissa tilat olivat pieniä eikä merirengin elämä varmaankaan ollut hääppöistä.

Aatteiden voimallisella propagoimisella oli oma vaikutuksensa. Usea joutui ehkä tahtomattaan valitsemaan puolensa. Pahin tilanne oli varmasti kutsuntoja pakoon lähteneillä. Ei tuntunut hyvältä jäädä rajan taakse, mutta palaaminenkin varmasti pelotti.

Myöhemmin kahdessa sodassa taistellut Arvi Ahtiainen totesi muistelmissaan, etteivät erimielisyydet ainakaan sotimalla lopu.

Vuodet 1917 ja 1918 ovat synkkä luku myös Karjalankannaksen historiassa. Levottomat ajat jatkuivat pitkään. Rajan läpi tuli kylät hyvin tuntevia ryöstelijöitä. Yhtenäkin talvena Saamisista vietiin 25 hevosta. Etelästä tuli pakolaisia metsiä ja Laatokkaa pitkin. Heidät kuulusteltiin Metsäpirtissä ja ohjattiin eteenpäin. Omia teitään kulkivat asekuljetukset. Pietarin ruokapula innosti salakuljetukseen. Yritteliäisyyttä riitti.

Opittiinko tästä koettelevasta ajasta jotakin, on toisten arvioitava. Ainakin evakkotie vei meidät hajalleen ja sitä kautta uskoisin, että pahimmat kaunat ja viha ovat unohtuneet, ehkä.

Ilmi Pesonen

Kiinnostaako sukututkimus?

Suvannon seudun sukututkijat kokoontuvat neljä kertaa vuodessa Karjalatalossa. Seuraava tapaaminen on lauantaina 20.1.2018. Tilaisuudessa puhuu Hannu Takala aiheesta: **"Puna-armeijan sotasaalisvarastot Karjalassa 1939-1940 – mitä evakkojen omaisuudelle tapahtui talvisodassa?"**. Mukaan vaan, jos aihe kiinnostaa. Klo 13 alkaa kahvitarjoilu ja yleinen keskustelu, jonka jälkeen klo 14 alkaa varsinainen tapaaminen ja yhteinen ohjelma. Tilaisuus päättyy viimeistään klo 17.

Suvannon seudun sukututkijat on hyvin vapaamuotoinen joukko asian harrastajia Suvannon pitäjistä: Metsäpirtti, Vpl. Pyhäjärvi, Rautu, Sakkola ja Vuoksela.

Tervetuloa

Ilmi Pesonen puh. 040 730 6166

Sukututkimusta kirjaa sekä jäsenasioita ja -rekisteriä hoitaa Pirkko Peltonen, 040 5211417 pirkko.peltonen@fimnet.fi

Peltosten kintaat

Julistimme sukukokoukseen 2017 Peltosten kinnaskilpailun. Kintaita tuli vain kaksi paria. Nekin saman tekijän yhteen kuuluvat parit, jotka hän halusi vetää pois kilpakumppaneiden puuttuessa. Päätimme uusia haasteen. Nyt on hyvää aikaa toteuttaa visiosi ja neuloa kintaita seuraavaan sukukokoukseen. Puikot tai

neulat heilumaan! Elokuussa meillä on varmaan runsaasti kintaita nähtävillä!

Hallituksen jäsenet 2017 - 2018

Kirsi Kiuru, puheenjohtaja

kirsi.kiuru@gmail.com.

Marko Vähämäki, varapuheenjohtaja

marko.vahamaki@gmail.com

Katri Varjonen, sihteeri

katri.varjonen@gmail.com

Marleena Lehtinen, rahastonhoitaja.

marleena.lehtinen@luukku.com.

Arto Hämäläinen, hallituksen jäsen

Päivi Nummi, hallituksen jäsen

nummi.paivi@gmail.com

Taina Saarinen, hallituksen jäsen

taina.saarinen@saunalahti.fi

Leni Knutar, hallituksen varajäsen

leni.knutar@elisanet.fi

Matti Vähämäki, hallituksen varajäsen

matti.vahamaki@hotmail.fi

Metsäpirtin Peltosten sukuseura:
peltoset@peltoset.org.
www.peltoset.org

Metsäpirtin Peltoset suljettu Facebook ryhmä

Tiedotteen kokosi ja toimitti Leni Knutar.
Jokainen kirjoittaja vastaa omasta tekstistään.